

ПРОЛОГ

ВЕЧІР ПЕРЕД РІЗДВОМ ДЕВ'ЯТЬ РОКІВ ТОМУ

ЧИКАГО

— Ви впевнені?

Продавчиня навіть не намагається приховати своє несхвалення, коли її погляд нарешті знаходить те, на що вказує мій палець. На нижній полиці серед елегантних (і значно дорожчих) парфумів причайвся короткий зелений флакончик, що явно помилився адресою.

— Повірте, ці парфуми ніби самі просяться до мене, — кажу я.

Жінка — згідно з бейджиком, Марта — трохи вагається, але коли я просто всміхаюся, вона зітхає. Її сережки-сніжинки весело поблискують, коли вона нахиляється по флакон.

— Думаю, *Armani* буде кращим вибором, — зауважує вона, поки я заочую рукав у пошуках клаптика вільної від парфумів шкіри. Друга рука вже обприскана п'ятьма ароматами — справжня парфумерна катастрофа. — На нього зараз знижка двадцять відсотків.

— Ні, *Armani* занадто приємні, — відказую і простягаю зап'ясток.

Вона без зайвих питань пшикає. Я нахиляюся, вдихаю — і морщу носа: штучний аромат яблука, нудотний,

прикро-солодкавий, ще й з нотками хімікатів. Сестрі точно не сподобається.

А отже — це ідеальний варіант.

— Беру його.

Марта відкашлюється, коли її огортає хмара вибраних парфумів.

— Якщо не влаштовує ціна, у нас є чимало бюджетних варіантів...

— Ні-ні, — запевняю. — Саме цей. Серйозно.

Вона починає заперечувати, але з динаміків уже лунає наступна пісня — щось про дзвіночки на санях, оленів та святковий настрій. Продавчиню аж пронизує помітний тремор, а я, співчутливо скривившись, уявляю, скільки разів на день їй доводиться це слухати.

— Вони тут хоч колись змінюють плейліст? — питаю я.

— Ні, — відповідає продавчиня, кидаючи погляд спершу на парфуми, а потім на чергу позаду мене, яка довшає щохвилини. Помічаю момент, коли вона остаточно вирішує, що я безнадійний випадок.

— Подарунковий папір?

— Так, будь ласка.

Марта ховає флакон у купу тонкого паперу, наче він її особисто образив. А я подумки викреслюю останній пункт зі свого святкового списку справ. Подарунок для сестри вже є — можна вважати, що всі приготування позаду, і я ладна вирушати додому на свята. Хоча, чесно кажучи, не зовсім на свята — радше просто на тиждень у грудні, який проведу вдома. Моя родина не особливо святкує Різдво, але всі очікують мого повернення — тож я повертаюся.

І принаймні на кілька днів стаю улюбленою дитиною. Переїзд у США на навчання надає мені статусу «новенької»

щоразу, як приїжджаю додому в Ірландію. А це, у перекладі родинною мовою, означає: «Ніяких домашніх обов'язків». Минулого року Зої була не на жарт розлючена, коли їй довелося три вечори поспіль мити посуд. А мама наполягала, що я надто втомлена після перельоту — і хто я така, щоб сперечатися з мамою?

— Ви *точно* впевнені? — перепитує Марта, уже без усмішки, стискаючи пластиковий пакет з виглядом людини, яка втратила останню надію.

Я передаю гроші, ледве стримуючи сміх від її драматизму.

— Абсолютно точно.

Відходячи від каси, дістаю телефон, щоб відповісти на дзвінок, і мій настрій моментально руйнується від імені «Гейлі» на екрані. На частку секунди вагаюся, чи не натиснути кнопку «відхилити», і відразу шкодую, що не прислухалася до себе.

— Дуже треба твоя допомога.

Я повертаюся, протискаючись назад крізь натовп у дьюті-фрі в «О'Тара», коли чую знайомий голос Гейлі. Вона моя перша подруга в Північно-Західному університеті. Жила всього за три кімнати від моєї, і я тоді вчепилася за неї, як усі новенькі в пошуках більш-менш дружнього обличчя. У перші місяці не було ніяких тривожних дзвіночків, але що більше я занурювалася в нове життя, то краще розуміла, що навколо повнісінько людей, з якими мені значно цікавіше. Людей, яким не мушу купувати каву лише тому, що хтось із них знову забув гаманець в іншій сумці. А втім, наполеглива й трохи нав'язлива Гейлі нікуди не зникла. Це збивало з пантелику, і, мушу визнати, іноді тішило... хоча я розуміла, що ця дружба ніколи не буде легкою.

Зої завжди казала, що я безхребетна. У школі нас вчили, як заводити друзів (навіть брошурки роздавали), але ніхто ніколи не пояснював, як цих друзів позбуватися.

— Зараз трохи невчасно, — кажу. — Я ж в аеропорту, пам'ятаєш?

— Це справді дуже терміново.

— Сумніваюся, — кажу, намагаючись приховати роздратування в голосі. — Та що вже трапилось?

У слухавці чутно гучне чмокання жуйки.

— Можна взяти твою синю сукню для вечірки? Ту, з відкритою спиною?

— Я її вже спакувала.

— А ту зелену, що додає тобі груди?

— У мене й так є груди, — зітхаю я. Просто іноді дівчатам потрібно трохи акценту в правильних місцях. — Та і взагалі, Ендрю все одно не помітить, у що ти вдягнена.

— Ендрю?

— Твій хлопець, — нагадую їй, здригаючись від думки, що вона може робити з ним... у моєму одязі.

Вони разом уже кілька місяців, і я майже ніколи не бачила Ендрю без її язика в його роті. Говорили з ним лише раз — коли вперше зустрілися. Ми тоді щиро зраділи, що обоє з Ірландії та знайшлися на іншому кінці світу. Але, здається, Гейлі це не дуже сподобалося. Відтоді вона старанно тримала нас окремо. І якщо чесно, я вже думаю, що їй просто не подобається, коли в житті щось відбувається без її участі. Хоча зараз, здається, ревнива Гейлі взяла вихідний — навіть наспівує щось у слухавку.

— Що не так? — питаю я, бо саме цього вона й чекає.

— Думаю кинути його, — каже вона, наче йдеться про старі туфлі.

— Чого це раптом? Я гадала, він тобі подобається.

— Подобався, — коротка пауза. — Але він занадто багато жартує.

Я закриваю очі й далі проштовхуюся крізь потік пасажирів.

— Але я не могла кинути його просто перед святами, — не вгамовується вона. — Я ж не монстр.

— Ні, ну звичайно. Післясвятковий січень — морок і холод — ідеальний момент, щоб кинути когось.

Бідолашний Ендрю. З моїх спостережень, хлопець він цілком нормальний. Хоча, може, то в мені говорить моя внутрішня ірландська солідарність.

— І взагалі, куди ти сьогодні зібралася?

— Вечеря з Робом. — Вона ледве стримує захоплений писк. — Ми вчора трохи замутили після того, як він...

— Що?

— Ну, це той, який друг Біллі.

— Ні, я знаю, хто такий Роб, — кажу я, згадуючи накачаного хлопця з університетського братства, який постійно за нею пускає слину. — Що ти маєш на увазі під «замутили»?

— Ми пішли до нього після вечірки Кендри, і, Моллі, ти не *повіриш*, що він уміє робити зі своїм...

— То ти розірвала стосунки з Ендрю? — перебиваю зі здивуванням.

— Я ж сказала, що досі думаю про це.

Так... ну все. Мені треба міняти коло спілкування.

— Ти зрадила його?

— Це не зрада, якщо я збираюся з ним розірвати стосунки.

— Ні, це зрада!

— О *господи*, — протяжно зітхає вона. — Та що ти розвела драму?

— Ти маєш розірвати з ним стосунки, якщо зустрічаєшся з кимось іншим, Гейлі. Це жорстоко.

— Гаразд, — бурчить вона. — Добре. Зроблю це зараз.

— Не простісінько зараз. Почекай, поки почнуться заняття.

— Але ти щойно говорила...

— Знаю, що говорила.

Я підтягую валізу ближче, ступаю на рухомий тротуар і, помітивши своє похмуре відображення в дзеркальній стіні, намагаюся накинати привітної маски, щоб не лякати інших пасажирів. Можливо, Гейлі мала рацію від самого початку: хто ж хоче, щоб його кинули напередодні Різдва?

— А якщо тобі не бачитися з Робом до того часу?

— Але ми бачимося з ним сьогодні ввечері, — каже вона, ніби я дурепа. — Слухай, якщо для тебе це так важливо, можу написати Ендрю.

— Гейлі, ти не можеш! — випаляю, злякавшись думки, що та кине його есемескою.

Я навіть не дуже добре знаю цього хлопця, але ж потрібно мати бодай крихту порядності.

На іншому кінці лінії зависає тиша, і я вже сподіваюсь, що моя приятелька нарешті усвідомила, як це буде жахливо, аж тут вона фиркає.

— Гаразд, *мамо*.

— Гейлі...

— Мені треба йти, — її тон змінюється на вкрай знудьгований. — Побачимося, коли ти повернешся.

— Я дала тобі ключ, щоб ти поливала мої квіти, а не позичала мої сукні й зраджувала...

— *Бувай!* — кричить вона в слухавку й відразу скидає дзвінок.

Я, обурено дивлячись на телефон, майже падаю на рухомому тротуарі. Мені терміново потрібні нові друзі. Моя новорічна обіцянка: знайти нових, адекватних друзів.

Роздратування після дзвінка було таке гостре, що я ще п'ять хвилин ішла в неправильному напрямку, поки не усвідомила помилку. А коли нарешті дісталася гейту, спітніла й розгублена, вони вже наполовину закінчили посадку.

Літак дуже маленький. У салоні по два крісла з боків і два посередині, всі сидять упритул. Посадка рухається надзвичайно повільно: люди штовхаються, запихають валізи на багажні полиці й плутаються з важкими зимовими пальтами.

Я підлаштовуюся під повільні кроки людини попереду. І напружено зосереджуюся на тому, щоб не зачепити валізою чийсь лікоть, тому, лише коли зупиняюся біля свого ряду й розслабляю втомлені пальці, кидаю погляд на сусіднє крісло. Мені хочеться думати, що в мене досить скромні вимоги до подорожей. Усе, чого хочу й очікую, — щоб люди тримали взуття на ногах і не крали мою їжу, поки відходжу до туалету. Я просто мрію про ввічливого, нормального незнайомця поруч, якого можна ігнорувати протягом семи годин, намагаючись заснути. Уявіть моє жахливе здивування, коли замість того, щоб привітати невідомого пасажиря, дивлюся просто в очі майбутньому колишньому хлопцеві Гейлі.

Ендрю Фіцпатрік, побачивши мене, виглядає так само здивованим. Але не роззявляє рота від шоку, а просто всміхається. Це та сама усмішка, від якої Гейлі була в захваті після їхнього першого побачення. Його бісяча усмішка, а ще білісінькі зуби і ямочки на щоках, від яких